

2005-05-14 (Alvar Svensson) - Bönsöndagen

Texter: 1 Mos 18:16-33

Ep Jak 1:16-21

Ev Joh 16:23-33

Predikotext Jeremia 29:11-14 ”Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens, för att ge er en framtid och ett hopp. 12 Ni skall kalla på mig och gå och be till mig, och jag skall höra er. 13 Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av hela ert hjärta. 14 Ty jag vill låta er finna mig, säger Herren, Jag skall göra slut på er fångenskap och samla er från alla de folk alla de orter till vilka jag har drivit bort er, säger Herren. Jag skall låta er komma tillbaka till den plats, från vilken jag förde er bort i som fångar”

”Han som har planterat örat skulle han inte höra?”

är en fråga som ställs i Ps 94:9 och utgör överskrift på vår predikan idag. Vi ska komma ihåg detta när vi lyssnar till profeten Jeremia som uppmanar sitt folk att söka Herren.

Jeremias bok är en märklig bok. Om man tar sig för att läsa den finner man snart att det talas väldigt mycket om sorg, suckar och klagan i den boken. Härom söndagen läste vi ur Klagovisorna och de har Jeremia som författare. Denne profet levde i en svår tid, han var verksam i Juda rike och han verkade under fem kungars tid. Hans bok slutar med bortförandet till av folket till den babyloniska fångenskapen.

Hans profettid omfattar 40 år just under en tid av motsättningar i den politiska världen. Det assyriska världsväldet gick mot sitt slut. Två andra stormakter visade sig på arenan nämligen Egypten och Babylonien. Vid ett fältslag vid Karkemis blev Babylonien den segrande det skedde 605 f Kr. Flera försök från Judas sida att komma lös ur det babyloniska oket slutade med Jerusalems totala fall 586 f Kr och bortförandet i fångenskap.

Under Josias regering skedde en viss moralisk och religiös upprustning, man fann lagboken i templet under kungens artonde regeringsår. Tydligt var det inte en tillräckligt djup och genomgående nyfödelse som ägde rum, utan när en ny kung kom till makten fortsatte det gamla väsendet.

I dagens text talar i alla fall profeten om en framtid för de som förs bort. Texten är en del av ett brev som profeten skickade till de fångna i Babel. Det är troligt att det är till den första skaran av fångar dessa ord uttalas, inledningen av kap talar om att det är till de äldste som fanns i Babel. Profeten vet att de som nu förts bort kommer aldrig tillbaka till detta land. Det får bli deras barn som om sjuttio år kommer tillbaka till det land som de nu lämnat. De får här i brevet höra om en Gud som tänker på dem och det är med fridens tankar. De hade hatat profeten för hans predikan, de hade lyssnat till de falska profeterna.

I kapitlet strax före vår text talar profeten Hananja och säger: ”Så säger Herren, om två år ska jag bryta sönder det babyloniska oket” så där ja, äntligen en skön predikan men den var inte sann. Då stiger Jeremia fram och talar om sjuttio år i fångenskap. Ett straff för ohörsamheten och likgiltigheten inför sin Gud och hans ord. ”Fångenskapen kanske kan lära er och samla era tankar på alla de förmåner ni hade som mitt utvalda folk. Varsågod det bjuder jag på! Nu får ni vara med om något som aldrig hade tänkt er. Inte två år utan sjuttio år ska ni få vara där borta

Men sjuttio år kommer att ha sin gång, och därmed kommer en framtid som ni kan tala med era barn om. Jag har sänt ett hopp med er glöm inte det. Så har denna profetia haft en stor uppgift bland Guds folk i alla tider och på det sättet målat en skön bild av en Gud som ser till sitt folk och hör deras bön. En Gud som tänker fridens tankar och inte ofridens, hatets eller olyckans.

Fridens tankar är uttryck för något vida mer än snälla tankar. Shalom, frid försoning fullkomlig välsignelse. Inte ofärdens även om jag idag måste tukta er med en lång fångenskap är det inte skäl för er att ge upp ert hopp. Vad är det då som skall ske där borta i Babel? Jo, man ska vända om till Herren. Man skall komma och be till Herren, man ska söka honom av hela sitt hjärta. Profeten hade vid ett tillfälle fått ett uppdrag, nämligen att gå till krukmakarens hus för ett studiebesök.

Profeten går dit för att se hur det går till. Krukmakaren arbetade med sin drejskiva och då kunde det hända att leret föll sönder i hans hand. Då fick han se att krukmakaren började om med samma ler och gjorde ett nytt kärl såsom han ville ha det. ”Så säger Herren: Se, som leran är i krukmakarens hand, så är ni, Israels hus i min hand.” Så klargör Herren för honom att han vill fortsätta att ha tålmod med detta folk. Nu vet vi hur det är med leret om kärlet går sönder sen det är bränt i ugnen kan det inte omformas eller komma till användning, detta ska vara ett giv akt till det folk som kanske inbillar sig att Herren kan man reta hur länge som helst.

Men i texten idag lovade Herren att höra på folket. Tänk vilken oerhörd tillgång att ha en Gud som hör våra böner. Och om ni söker mig ska ni finna mig, dvs jag ska inte gömma mig undan från er, jag ska inte sätta för mina öron jag vill höra på er när ni ropar.

Har vi tänkt på vilken oerhörd tillgång det är att vara föremål för ett sådant löfte. Gud som har all makt i himmel och på jord lovar oss alltså att höra på oss. Jesus säger samma sak idag: ”Vad ni ber Fadern om i mitt namn det skall han ge er”.

Då kan vi inte klaga på honom. Tänk dig den dagen då himlen inte svarar, då det är tyst, när inget löfte mer ges. Tänk dig den dagen då evangelium har blandats med falsk lära så att det är endast mänskliga tankar och inbillade religioner som förkunnas. Tänk dig den dagen då Islam, buddhism, hinduism och alla andra stora religioner framställs tillsammans med den kristna tron som om de vore likvärdiga! Religionsblandning eller s k synkretism är redan ett faktum i flera avseenden i vår tid. Inte ens de som står upp som präster och lärare i församlingen kan längre avgöra vad som är sant eller falskt.

Då måste vi ropa till Gud om hjälp. Han som planterat örat, som har fridens tankar om oss, han hör oss. Han tar sig tid med oss med våra böner, han har lovar uppfylla våra önskningar som vi får göra kunniga inför honom. Ja, han har till och med lovat att vi får göra alla våra önskningar kunniga inför honom.

Då det såg som allra mörkast ut för det arma folket i fångenskapen, då man för länge sen gett upp så kommer plötsligt ett löfte om att man skulle få återvända till sitt land igen. Då det ser mörkt ut för kyrkan i vår tid, då det ser ut som om ingen längre bryr sig om vad Herren säger, eller är intresserad att höra vad han har att säga, då finns det en liten skara som knäpper sina händer och ropar om hjälp. Och Herren hör eftersom han har fridens tankar, tankar som har korset och Golgata i minne. För Jesu Kristi skull finns det fridstankar som förverkligas och hans kyrka på jorden får kraft och hjälp.

Varför klagar vi så ofta? Varför ger vi upp så lätt? Varför tänker vi det gör ingen nytta att bedja eller ropa till Gud om hjälp. Är det bevis på tro och förtröstan? Tvärtom, det är bevis på otro

och svaghet i tron. Då Gud lovat något håller han det. Det är Gud som skapat örat och han är inte hörselskadad, han hör förrän vi ropar. Innan ett ord är på våra läppar har han redan hört det.

Då de sjuttio åren gått till ända kom plötsligt folket tillbaka till sitt land igen. Den utlovade framtiden hade kommit. På samma sätt har han lovat oss en framtid, en framtid i sin himmel, en evig salighet. Det är något vida mer än en bit land och några år av frihet från politiskt förtryck. Himlen är en frihet undan djävulens förtryck och förförelse. En evighet i frihet, oskuld och ofattbar salighet. Ingen av oss fatta vad det är, eller mäta det löftets storhet och värde. Vi kan bara konstatera idag på bönsöndagen att örat är ett underbart instrument, genom vilket vi fått ta till oss Guds eget ord. Vi kan bara konstatera att han som planterat örat äger en vishet som vi aldrig kan ens kan ana. Vi kan bara i stilla förundran ta till oss dessa löften och säga: Du Gud är en underbar Gud. Dina tankar är så mycket högre än mina tankar som himmelen är hög över jorden.

Tack käre himmelske Fader för att du hör och vill höra våra enkla och enfaldiga böner. Jag vill ropa på dig och be om dina fridstankar över oss alla idag. Tack för att du säger: ”Jag vill höra på er”! Det är stora löften, de får vi ha med oss om det så skulle bära iväg i fångenskap. Amen.